

Cod ECLI: ECLI:RO:CABUC:2018:023.#####

Dosar nr. ###/2/2018

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A VIII-A CONȚENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR. ####

Ședința publică de la 13.07.2018

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: #####

Grefier: #####

Pe rol se află soluționarea cauzei de contencios administrativ și fiscal, formulată de reclamanta ##### SCHMITD #####, în contradictoriu cu pârâțul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, având ca obiect „pretenții”.

Dezbaterile au avut loc în ședință publică, fiind consemnate în încheierea de ședință din data de 10.07.2018, care face parte integrantă a prezentei hotărâri, când, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să formuleze concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 12.07.2018 precum și la data de 13.07.2018 când a hotărât:

C U R T E A,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 02.02.2018, sub numărul 768/2/2018, reclamanta ##### SCHMITD ##### a chemat în judecată pe pârâțul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, solicitând instanței obligarea pârâtului la plata sumei de 24.518 lei, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul material suferit de către reclamantă constând în diferența dintre drepturile salariale convenite și neîncasate de către reclamantă urmare a actelor administrative nelegale emise de către pârât, constând în Hotărârile nr. 257 /21.03.2017 nr.51/3.02.2017, anulate în mod definitiv prin Decizia nr. #####/14.12.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.#####/1/2017, și drepturile salariale efectiv încasate de către reclamantă pe întreaga durată în care actele nelegale și-au produs efectele;

De asemenea, reclamanta solicită obligarea pârâtului la plata sumei de 200.000 lei reprezentând despăgubiri morale pentru repararea prejudiciului suferit prin lezarea gravă a drepturilor nepatrimoniale constând, în principal, în onoare, demnitate, reputație, stabilitate, securitate juridică și încredere legitimă, urmare a actelor administrative nelegale emise de către pârât, constând în Hotărârile nr. 257 /21.03.2017 nr.51/3.02.2017 având ca obiect încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției și care au fost anulate în mod definitiv prin Decizia nr. #####/14.12.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În motivare, reclamanta arată că în data de 5 ianuarie 2017, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin Hotărârea nr. 4/2017 (Anexa nr. 1) a hotărât detașarea reclamantei în cadrul Ministerului Justiției, începând cu data de 07.01.2017, la solicitarea Ministerului Justiției, care a avut la bază experiența sa profesională.

În susținerea Hotărârii adoptate au fost reținute următoarele: „față de solicitarea formulată de Ministerului Justiției, de importanța atribuțiilor pe care doamna procuror urmează să le exercite în cadrul ministerului, având în vedere acordul scris exprimat de doamna procuror, precum și punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău, Secția pentru procurori urmează să dispună detașarea în cadrul Ministerului Justiției a doamnei #####-#####-#####, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău, pentru o perioadă de 3 ani, începând cu data de 07.01.2017 ”

Urmare a solicitării exclusive formulate de către Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (Anexa nr. 2), Secția pentru procurori prin Hotărârea nr. 51/03.02.2017 (Anexa nr. 3) a dispus în mod nelegal și abuziv încetarea detașării începând cu aceeași dată. Considerentele care au stat la bază solicitării Procurorului General au fost determinate de inițierea de către Direcția Națională Anticorupție a unei

anchete în legătură cu împrejurările elaborării proiectului de ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală.

Împotriva Hotărârii de încetare a detașării, a fost formulată Contestația în temeiul prevederilor art. 36 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (Anexa nr. 4) prin care s-a solicitat desființarea hotărârii anterior menționate ca nelegală și restabilirea situației anterioare.

Prin Hotărârea nr. 257/21.03.2017, pronunțată de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii (Anexa nr. 5), s-a dispus în mod nelegal respingerea Contestației formulate și menținerea deciziei de încetare a detașării reclamantei la Ministerul Justiției. în conformitate cu prevederile art. 29 alin.7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, reclamanta a formulat Contestație, depusă pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a solicitat: i) sesizarea Curții Constituționale a României privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, invocată în cadrul prezentei Contestații și ii) anularea actelor administrative constând în Hotărârea nr. 257 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și a Hotărârii nr. 51/03.02.2017 a Secției pentru procurori, prin care s-a dispus în mod nelegal și abuziv încetarea detașării contestatoarei și repunerea în situația anterioară (Anexa nr. 6).

Prin Decizia nr. ####/2017 pronunțată de Curtea Constituțională a României a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, (Anexa nr. 7) excepție invocată de către reclamantă, fiind reținute următoarele:

"29 (...) lipsa unui text expres în cuprinsul art. 58 din Legea nr. 303/2004 ce reglementează statutul judecătorilor și procurorilor, care să prevadă condițiile încetării detașării anterior duratei pentru care s-a dispus, conduce la imprevizibilitatea textului de lege criticat și, astfel, la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece, de la caz la caz, în mod arbitrar, se poate decide cu privire la cariera magistratului, și anume la încetarea detașării judecătorului sau procurorului anterior duratei pentru care s-a dispus, în unele cazuri, pe baza cererii judecătorului sau procurorului, iar în alte cazuri fără a exista o astfel de cerere.

28. Pe fondul lacunei legislative evidențiate mai sus, Curtea mai reține că soluția legislativă prevăzută de art. 58 din Legea nr. 303/2004 contravine normelor de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, (...) actele normative date în executarea legilor se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă și, ca atare, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea, astfel cum s-a procedat prin Regulamentul din 9 martie 2006, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006.

30. În concluzie, prevederile art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție cu privire la calitatea legii, respectiv previzibilitate, sub aspectul condițiilor de încetare a detașării judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, soluția legislativă care nu precizează condițiile încetării detașării judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională".

În data de 14 decembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis prin Decizia nr. ####, Contestația formulată de către reclamantă și a dispus anularea Hotărârii nr.257 din 21 martie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și a Hotărârii nr.51/3.02.2017 a Secției pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii (Anexa nr. 8).

Urmare a pronunțării Hotărârii definitive de către Înalta Curte de Casație și Justiție, reclamanta a formulat, prin raportare la prevederile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ coroborat cu dispozițiile art. 29 alin. 9 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Notificarea privind punerea în executare a hotărârii anterior menționate, fiind emisă în acest sens de către pârât, prin Secția pentru procurori, Hotărârea nr. nr. 787/19.12.2017, prin care s-a dispus continuarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției începând cu data de 14.12.2017 (Anexa nr. 9).

Emiterea actelor nelegale de către pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, anulate prin Decizia definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție determină răspunderea administrativ patrimonială a pârâtului pentru repararea prejudiciului material și moral cauzat reclamantei

Având în vedere că prin Decizia nr. #### pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 14 decembrie 2017, s-a dispus admiterea Contestației formulate și anularea actelor administrative nelegale emise de către pârât este determinată răspunderea administrativ patrimonială a pârâtului pentru prejudiciile cauzate reclamantei. în acest sens devin aplicabile următoarele dispoziții legale:

Art. 52 din Constituție: "Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină

recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei"

Art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004: Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

Art. 8 alin.2 din Legea nr. 554/2004: Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) Ut. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Art. 19 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004: Când persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, termenul de prescripție pentru cererea de despăgubire curge de la data la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.

(2) Cererile se adresează instanțelor de contencios administrativ competente, în termenul de un an prevăzut la art. 11 alin. (2).

Dispozițiile legale invocate prevăd în mod expres dreptul persoanei vătămate într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral de a solicita, repararea pagubei cauzate (art. 52 din Constituție) și, eventual, reparații pentru daune morale (art. 8), iar prevederile art. 19 din Legea nr. 554/2004 stabilesc dreptul persoanei vătămate de a formula cererea de despăgubire printr-o acțiune distinctă, ulterioară anulării actului administrativ nelegal, cu respectarea termenului de prescripție de 1 an.

Instanța de judecată urmează a constata întrunirea cumulativă a cerințelor privind angajarea răspunderii administrativ patrimoniale a pârâtului pentru emiterea actelor administrative nelegale prin care a fost dispusă cu exces de putere încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției. În raport de efectele produse de actele administrative nelegale, care au fost anulate ulterior în mod definitiv prin Decizia pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție este conturat și determinat prejudiciul suferit de către reclamantă, atât sub aspectul prejudiciului material determinat de drepturile salariale de care reclamanta ar fi beneficiat, cât și a prejudiciului moral creat prin lezarea drepturilor nepatrimoniale constând în onoare, demnitate, reputație și stabilitate în exercitarea carierei de magistrat.

Dispozițiilor legale privind răspunderea specifică administrativ patrimonială a pârâtului sunt aplicabile în raport de întrunirea în mod cumulativ a următoarelor condiții: a) anularea în mod definitiv a actelor administrative nelegale emise de către pârât; b) vinovăția pârâtului în emiterea nelegală a actelor administrative anulate; c) prejudiciul cauzat, sub aspectul prejudiciului material și a prejudiciului moral suferit de către reclamantă; d) legătura de cauzalitate între faptele ilicite și prejudiciile materiale și morale cauzate reclamantei.

Anularea actelor administrative nelegale emise de către pârât având ca obiect încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției.

Atât prin Hotărârea nr. 257/21.03.2017, cât și prin Hotărârea nr. 51/03.02.2017, pârâtul Consiliului Superior al Magistraturii și-a atribuit în mod abuziv competențe din oficiu în procedura de încetare a unei detașări, cu eludarea gravă a prevederilor legale aplicabile, procedând la o interpretare proprie, arbitrară a textului normativ. Dispozițiile art. 9 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006 (în continuare „Regulamentul”), stabilesc în mod expres următoarele: „Detașarea judecătorului sau a procurorului poate înceta anterior duratei pentru care a fost dispusă, prin hotărârea Secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea celui care a solicitat detașarea ori a judecătorului sau procurorului detașat”.

Norma juridică invocată stabilește, fără echivoc, persoanele solicitante pentru încetarea detașării, respectiv entitatea care a solicitat detașarea, Ministerul Justiției și procurorul detașat. Interpretarea realizată de către pârât a condus la emiterea unui act nelegal, cu nesocotirea gravă a dispozițiilor legale imperativ aplicabile, a principiilor constituționale ale legalității și separației și echilibrului puterilor în stat. Analizând textul legal aplicabil, sunt identificați în mod limitativ și expres subiecții de drept care pot solicita încetarea măsurii. În deplin acord cu sfera subiecților a căror manifestare de voință stă la baza detașării magistratului în conformitate cu prevederile art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 5 alin. (1)

și art. 7 alin. (1) din Regulament, respectiv instanța, parchetul ori autoritatea publică în cadrul căreia urmează să își desfășoare activitatea magistratul, precum și însuși magistratul al cărui acord se solicită.

Pârâțul prin atribuirea ilicită a unor competențe în situația încetării detașării, fără nicio bază legală, a realizat o deturnare a reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o interpretare și aplicare eronată a acestora. Considerentele invocate în cadrul plângerii prealabile, precum și în cadrul Contestației formulate de către reclamantă privind acțiunea abuzivă a pârâțului de a dispune încetarea detașării din oficiu, au fost susținute în cadrul Deciziei nr. ####/2017 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție invocată de către reclamantă în cadrul dosarului de anulare a actelor administrative.

Curtea Constituțională a României a reținut în mod expres că detașarea magistraților constă în schimbarea temporară a locului de muncă și reprezintă, astfel, o modificare a raportului de muncă al acestora, trebuind a fi făcută cu acordul judecătorului sau procurorului. Prin aplicarea principiului simetriei actelor administrativ, precum și prin raportare la prevederile legale aplicabile, încetarea detașării înainte de expirarea duratei pentru care a fost dispusă trebuie să aibă loc la cererea judecătorului sau procurorului ori la cererea instituției la care este detașat.

În mod evident, pârâțul, prin decizia de încetare a detașării reclamantei, precum și prin menținerea acestei decizii prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a realizat acte abuzive, care au determinat lezarea gravă a drepturilor și intereselor reclamantei. În susținerea considerentelor invocate de către Curtea Constituțională a României s-au reținut următoarele:

„19. Așadar, Curtea observă că art. 58 din Legea nr. 303/2004 prevede condițiile detașării, procedura detașării, precum și drepturile judecătorului sau procurorului detașat, însă, referitor la încetarea detașării, Legea nr. 303/2004 nu conține nici o prevedere. Art. 9 din Regulamentul din 9 martie 2006 privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 12 aprilie 2006, modificat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 727/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 12 mai 2009, precizează cu claritate că "Detașarea judecătorului sau a procurorului poate înceta anterior duratei pentru care a fost dispusă, prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea celui care a solicitat detașarea ori a judecătorului sau procurorului detașat".

20. Curtea reține că detașarea magistraților constă în schimbarea temporară a locului de muncă și reprezintă, astfel, o modificare a raportului de muncă al acestora, trebuind a fi făcută cu acordul judecătorului sau procurorului. În mod simetric, încetarea detașării înainte de expirarea duratei pentru care a fost dispusă trebuie să aibă loc la cererea judecătorului sau procurorului ori la cererea instituției la care este detașat”.

În susținerea gravității faptei ilicite săvârșite de către pârât sunt relevante aspectele reținute de către Curtea Constituțională a României, care consolidează aplicarea principiului simetriei actelor administrativ, precum și prin raportare la prevederile legale aplicabile, încetarea detașării înainte de expirarea duratei pentru care a fost dispusă trebuie să aibă loc la cererea judecătorului sau procurorului ori la cererea instituției la care este detașat.

Rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii sunt concret determinate în cadrul prevederilor constituționale și legale aplicabile, astfel că determinarea unei situații de analiză "ex officii" a încetării detașării din partea Consiliului Superior al Magistraturii a determinat o nerespectare a propriilor acte administrative normative, respectiv a dispozițiilor art. 9 din Regulament. Pârâțul a acționat cu depășirea ilicită a competențelor legale, procedând la o extindere proprie în afara cadrului legal și constituțional aplicabil a competențelor deținute în materia încetării detașării magistratului determinând lezarea gravă a drepturilor reclamantei.

În vederea înlăturării efectelor produse prin excesul de putere cu care pârâțul a acționat a fost dispusă anularea actelor administrative și restabilirea situației anterioare. Nulitatea actelor administrative a reprezentat sancțiunea de drept substanțial aplicată pentru încălcarea drepturilor reclamantei, iar prin restabilirea situației anterioare s-a conferit eficacitate dispozițiilor legale și constituționale. În conformitate cu prevederile Constituționale care garantează dreptul persoanei vătămate prin actele administrative emise de a solicita repararea pagubei cauze sunt aplicabile cerințele privind aplicabilitatea răspunderii patrimoniale a pârâțului.

În mod evident prin emiterea unor acte administrative nelegale, pârâța a realizat o lezare gravă a drepturilor și intereselor legitime ale reclamantei, inclusiv sub aspectul încălcării principiului securității actului administrativ prin care a fost dispusă detașarea, dar și sub aspectul principiului încrederii legitime în aplicarea prevederilor legale. Aplicarea unei norme de drept, respectiv a prevederilor art. 9 din Regulament trebuie să fie unitară,

nefiind permisă crearea unei insecurități juridice, iar prin emiterea de către pârât a actelor administrative nelegale de încetare a detașării s-a adus o gravă atingere drepturilor constituțional garantate privind securitatea juridică, încrederea legitimă în norma de drept aplicabilă cu efecte directe și imediate asupra stabilității și inamovibilității magistratului procuror.

În urma analizei faptelor ilicite săvârșite prin emiterea actelor administrative nelegale este conturat caracterul arbitrar și discreționar cu care s-a acționat. Interpretarea abuzivă conferită de Secția pentru procurori, susținută de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, dispozițiile din legea organică și din Regulament contravin în mod flagrant și grav principiului stabilității procurorului, ca parte a principiului consacrat constituțional de independență a magistraturii.

În susținerea caracterului ilicit al actelor nelegale emise se impune inclusiv analiza "situației", care a determinat pronunțarea abuzivă din oficiu de către pârât cu privire la oportunitatea încetării detașării. Rolul Consiliului Superior al Magistraturii este stabilit în conformitate cu prevederile art. 134 din Constituție de garant al independenței justiției. Pornind de la acest rol constituțional conferit, pârâtul avea obligativitatea de a analiza exigent situația sesizată de către Procurorul General de pe lângă Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție, privind încetarea detașării reclamantei.

Reclamanta consideră că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii era obligat să efectueze o analiză temeinică și exigentă a Hotărârii Secției pentru procurori prin raportare efectivă la Deciziile pronunțate de către Curtea Constituțională a României, respectiv Decizia nr. ###/08.02.2017 referitoare la cererile de soluționare a conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritatea executivă - Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare - Parlamentul României, pe de altă parte, precum și dintre autoritatea executivă - Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea judecătorească - Consiliul Superior al Magistraturii, pe de altă parte, cereri formulate de președintele Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv de Președintele României (Anexa nr. 10) și la Decizia nr. ###/27.02.2017 referitoare la cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Guvernul României și Ministerul Public — PÎCCJ — DNA, cerere formulată de președintele Senatului (Anexa nr. 11), iar pe cale de consecință să dispună revocarea Hotărârii Secției pentru motive de nelegalitate.

În acest sens, redă instanței de judecată extrase din cuprinsul celor două Decizii, pentru a sublinia caracterul profund nelegal al Hotărârii emise de către pârât, prin care a fost menținută decizia de încetare a detașării reclamantei la Ministerului Justiției pe baza unei "situații" profund neconstituționale:

„86. Întrucât prevederile constituționale stabilesc cadrul și limitele exercitării delegării legislative, condiționând legitimitatea și deci constituționalitatea ordonanțelor Guvernului de îndeplinirea unor cerințe exprese, calificate în jurisprudența Curții Constituționale drept criterii de constituționalitate, cu privire la îndeplinirea sau nu a exigențelor constituționale se poate pronunța doar instanța constituțională. (...)

112. Așadar nu este de acceptat ca autoritatea legiuitoare primară sau delegată (parlamentari sau miniștri) să intre sub incidența legii penale prin însuși faptul adoptării sau participării la actul decizional al adoptării actului normativ, aceasta îndeplinindu-și o atribuție constituțională. În virtutea imunității care însoțește actul decizional de legiferare, care, așa cum Curtea a reținut în prealabil, este aplicabilă *mutatis mutandis* și membrilor Guvernului, niciun parlamentar sau ministru nu poate fi tras la răspundere pentru opiniile politice sau acțiunile exercitate în vederea elaborării ori adoptării unui act normativ cu putere de lege. A admite contrariul înseamnă a lasă, indirect, posibilitatea intruziunii în procesul legislativ a unei alte puteri, cu consecința directă a încălcării separației puterilor în stat. Lipsa răspunderii juridice pentru activitatea de legiferare este o garanție a exercitării mandatului față de eventuale presiuni sau abuzuri ce s-ar comite împotriva persoanei care ocupă funcția de parlamentar sau de ministru, imunitatea asigurându-i acesteia independența, libertatea și siguranța în exercitarea drepturilor și a obligațiilor ce îi revin potrivit Constituției și legilor. (...)

117. Având în vedere toate aspectele prezentate mai sus, Curtea constată că starea de fapt descrisă în actul de sesizare a organului judiciar și încadrată juridic în dispozițiile art 269 din Codul penal, art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, și în cele ale art. 8 alin. (1) Ut. b) din Legea nr. 115/1999, republicată, cu modificările ulterioare, constituie cadrul procesual reținut și asumat de Ministerul Public — Direcția Națională Anticorupție, care prin Ordonanța din 1 februarie 2017 a dispus începerea urmării penale în rem cu privire la faptele reclamate. Toate argumentele expuse mai sus impuneau însă organului judiciar soluția de clasare, în baza art. 294 alin. (3) din Codul de procedură penală, fără a efectua acte de urmărire penală, ca urmare a incidenței art. 16 alin. (1) din același cod, întrucât toate faptele reclamate priveau în realitate aspecte legate de procedura de adoptare a unui act normativ, respectiv aspecte de oportunitate și legalitate care nu cad sub incidența controlului organelor de cercetare penală, indiferent de încadrarea juridică stabilită de către

procuror. întrucât, doar prin ea însăși, adoptarea actelor normative nu poate constitui elementul material al unor infracțiuni, Curtea constată că faptele reclamate prin denunțul care a stat la baza întocmirii Dosarului nr. ###/P/2017, înregistrat pe rolul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nu pot intra sub incidența legii penale, indiferent de încadrarea juridică dată” (Decizia nr. ###/27.02.2017).

„103. (...) Deși norma constituțională, exprimând rolul de garant al independenței justiției al Consiliului Superior al Magistraturii, nu face niciun fel de referire expresă la obligația inițiatorilor proiectelor de acte normative de a solicita avizul acestei autorități, avizarea proiectelor de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești este tratată în legea de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, la care Legea fundamentală face trimitere.

104. Însă Curtea a circumscris sfera de cuprindere a sintagmei "acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești", în funcție de care se poate determina obligația legală și constituțională a autorităților competente de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii. în considerentele Deciziei nr. #### din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2001, Curtea Constituțională a reținut că sintagma se referă "numai la actele normative care privesc în mod direct organizarea și funcționarea autorității judecătorești, precum modul de funcționare al instanțelor, cariera magistraților, drepturile și obligațiile acestora etc., pentru a nu se ajunge la denaturarea rolului Consiliului Superior al Magistraturii.(...)

107. Având în vedere jurisprudența constantă a instanței constituționale, Curtea reține că Guvernul nu are obligația constituțională sau legală de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii în alte materii decât activitatea autorității judecătorești, iar Consiliul Superior al Magistraturii nu are abilitarea legală de a emite un astfel de aviz.

108. în prezenta cauză, dincolo de împrejurarea că, potrivit jurisprudenței menționate anterior (Deciziile nr. 97 din 7 februarie 2008 și nr. 901 din 17 iunie 2009), criticile vizând lipsa solicitării sau existenței unor avize în procedura de elaborare a actelor normative au fost calificate de Curte ca aspecte ce țin de respectarea obligațiilor legale ale autorităților implicate în această procedură și, implicit, ea vizând o eventuală neconstituționalitate a actelor normative, care poate fi analizată doar în condițiile art. 146 lit. a) și d) din Constituție, și nu în temeiul textului constituțional al art. 146 lit. e), Curtea observă faptul că autorii sesizării, prin criticile formulate, nu țin seama de dispozițiile legale și constituționale referitoare la competența Consiliului Superior al Magistraturii, și nici de jurisprudența Curții Constituționale în materia avizelor pe care această autoritate publică este abilitată să le adopte.

109. în mod tradițional, doctrina constituțională recunoaște cele trei puteri în stat: puterea legislativă, care creează și modifică legea, puterea executivă, care execută și impune legea, și puterea judecătorească, care interpretează și aplică legea. Preeminența dreptului presupune ca aceste puteri să-și exercite prerogativele independent una față de cealaltă, întrucât funcțiile lor trebuie să fie distincte. Cu alte cuvinte, cei care creează legea nu trebuie să se implice în aplicarea ei, cei care o execută nu trebuie să se implice în crearea sau interpretarea ei, iar cei care interpretează și aplică legea nu trebuie să se implice în crearea sau modificarea ei.

110. Așa fiind, în virtutea principiului separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și a prevederilor art. 61 alin. (1), Parlamentul și, prin delegare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală. Instanțele judecătorești, Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii, componente ale autorității judecătorești în virtutea capitolului VI, al titlului III - Autoritățile publice, din Constituția României, au misiunea constituțională de a realiza justiția, în temeiul art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective, de a reprezenta interesul general al societății și de a apăra ordinea de drept, în activitatea judiciară, în temeiul art. 131 alin. (1) din Constituție, respectiv de a realiza rolul de garant al independenței justiției, în temeiul normei constituționale cuprinse în art. 134 alin. (4), și nicidecum un rol în activitatea de elaborare a actelor normative, prin participarea la procedura de legiferare” (Decizia nr. ###/08.02.2017).

Având în vedere aspectele de fapt și de drept anterior invocate este determinat că actele emise de către pârât se înscriu în sfera ilicitului sub aspectul creării de prejudicii materiale și morale reclamantei.

Vinovăția cu care pârâtul a acționat în emiterea actelor nelegale anulate de către instanța de judecată.

Analizând prevederile legale care stabilesc cadrul angajării răspunderii administrative, este evident că legiuitorul a avut în vedere posibilitatea producerii unor daune materiale și morale prin emiterea unor acte administrative ilegale.

Prin Decizia nr. ##### pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin care a fost admisă contestația

formulată de către reclamantă și dispusă anularea actelor administrative care au stat la baza încetării detașării este determinată acțiunea ilicită a pârâtului.

Prejudiciul cauzat reclamantei prin actele administrative nelegale emise de către pârât și anulate de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Având în vedere că actele emise de către pârât cu evident exces de putere, au fost anulate de către Înalta Curte de Casație și Justiție este determinat prejudiciul patrimonial și moral suferit de către reclamantă. În acest sens, în ceea ce privește prejudiciul material suferit acesta este constituit din drepturile salariale de care reclamanta a fost privată pe întreaga durată în care actele administrative nelegale au produs efecte.

Actul administrativ nelegal este inclus în categoria ilicitului administrativ, care fundamentează acțiunea în contencios administrativ sub aspectul răspunderii administrativ patrimoniale pentru prejudiciile cauzate reclamantei, din perspectiva atât a prejudiciului material cât și moral.

Dreptul la repararea pagubelor cauzate prin acte administrative nelegale este recunoscut în dreptul intern în principal prin norme juridice de rang constituțional și apoi materializate în norme juridice legale infraconstituționale, constând în Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

Prejudiciul material suferit de către reclamantă constând în pierderea drepturilor salariale cuvenite în conformitate cu prevederile legale aplicabile

Prin actele nelegale emise de către pârât s-a realizat o prejudiciere a reclamantei sub aspectul drepturilor salariale cuvenite în conformitate cu prevederile legale aplicabile. În conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 drepturile salariale cuvenite reclamantei pe perioada detașării la Ministerul Justiției sunt cele aferente funcției de detașare, întrucât sunt superioare, dispozițiile invocate prevăd următoarele: „în perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este detașat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești”.

În acest sens, prejudiciul material este determinat de diferența între drepturile salariale de care reclamanta ar fi beneficiat în condițiile în care nu s-ar fi dispus în mod nelegal încetarea detașării de către pârât și drepturile salariale obținute în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău. Quantumul despăgubirilor materiale constând în valoarea de 24.518 lei este raportat la perioada cuprinsă între data încetării detașării - 03.02.2016 și data continuării detașării conform Hotărârii Secției pentru Procurori, începând cu 14 decembrie 2017 prin care s-a luat act de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție privind anularea actelor administrative.

În conformitate cu Ordinul nr. 3994/C, reclamanta, în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău, detașată la Ministerul Justiției dispune de următoarele drepturi salariale: o indemnizație de încadrare lunară de 16.400 lei, un quantum de 2.302 lei pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului de confidențialitate și un quantum de 2.460 lei al sporului pentru condiții deosebite de muncă (Anexa nr. 12). În conformitate cu adeverința emisă de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău (Anexa nr. 13) este determinat venitul constând în drepturilor salariale încasate de către reclamantă pentru perioada în care actele administrative nelegale și-au produs efectele.

Despăgubirile solicitate de către reclamantă sunt raportate la diferența dintre drepturile salariale de care reclamanta ar fi beneficiat în condițiile în care pârâta nu ar fi emis actele nelegale de încetare a detașării și drepturile salariale de care a beneficiat în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău. Prejudiciul moral suferit de către reclamantă prin lezarea gravă a drepturilor nepatrimoniale constând în onoare, demnitate, reputație și stabilitate în exercitarea carierei de magistrat.

În ceea ce privește producerea unui prejudiciu moral reclamantei, aceasta reiese din nelegalitatea actelor administrative emise de către pârât, care au avut un impact direct și cert asupra drepturilor nepatrimoniale ale reclamantei. Solicitarea de detașare a reclamantei la Ministerul Justiției are la bază pregătirea continuă și experiența profesională a reclamantei, iar prin încetării detașării la nici o lună de la data dispunerii detașării s-a produs un efect negativ asupra reputației reclamantei, sub aspectul dreptului fundamental recunoscut la carieră. În susținerea impactului negativ produs de actele administrative nelegale, anulate de către instanța de judecată consideră că este determinantă pregătirea continuă a reclamantei, precum și evoluția carierei reclamantei până în prezent. Desfășurarea activității de procuror în cadrul Parchetelor de pe lângă Tribunalul Bacău, Tribunalul #####, Înalta Curte de Casație și Justiție, calitatea de #####-procuror pe lângă Tribunalul Bacău, precum și funcțiile deținute în cadrul Ministerului Justiției conturează expertiza și preocuparea continuă a reclamantei privind dezvoltarea carierei profesionale. De asemenea, calitatea de membru ales în Consiliul Superior al

Magistraturii din partea parchetelor de pe lângă tribunale pentru un mandat de 6 ani, început în data de 7 ianuarie 2011, precum și funcțiile deținute în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii de vicepreședinte și ulterior de președinte (Anexa nr.14), consolidează dreptul reclamantei de a îi fi garantate și ocrotite drepturile nepatrimoniale.

Acțiunea pârâtului de a emite acte administrativ prin care a dispus, cu eludarea gravă a dispozițiilor legale și constituționale, încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției, determină excesul de putere cu care a acționat, creând o stare de incertitudine juridică în ceea ce privește cariera reclamantei. Producerea efectelor de către aceste acte administrative de încetare a detașării de la data emiterii lor și până la data pronunțării înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul anulării acestora, care acoperă o perioadă de peste 11 luni, contravine drepturilor legal recunoscute privind stabilitatea procurorului, ca parte a principiului consacrat constituțional de independență a magistraturii.

Pârâtul prin actele administrative adoptate s-a situat în afara cadrului legal și constituțional aplicabil în materie, ignorând toate garanțiile legale privind stabilitatea și predictibilitatea carierei reclamantei în calitate de magistrat procuror, dând curs unei solicitări de încetare a detașării, formulată de o terță persoană, bazată pe o situație profund neconstituțională.

Emiterea unor astfel de acte administrative nu doar că nu se circumscriu principalei atribuții constituționale a Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției, dar mai mult decât atât, au plasat pârâtul într-o postură antagonică față de însuși rolul său în arhitectura unui stat de drept, producând efecte negative asupra drepturilor nepatrimoniale recunoscute reclamantei.

Intenția de lezare a drepturilor nepatrimoniale aparținând reclamantei, sub aspectul creării unei stări de incertitudine și afectând puternic încrederea legitimă pe care reclamantă o avea în cadrul normativ aplicabil, precum și în rolul și atribuțiile pârâtului, este evidentă prin menținerea Hotărârii Secției pentru procurori de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în cadrul procesului de soluționare a Contestației formulate de către reclamantă. În conformitate cu prevederile legale aplicabile, precum și prin acordarea de eficiență juridică Deciziilor pronunțate de către Curtea Constituțională a României, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avea obligativitatea de a proceda la desființarea Hotărârii de încetare a detașării și de restabilire a situației anterioare cu efecte depline asupra recunoașterii drepturilor lezate aparținând reclamantei.

Contextul factual invocat impunea obligativitatea pentru pârât de recunoaștere și de consolidare a drepturilor recunoscute reclamantei în special prin raportare la statutul acesteia de procuror. În acest sens, dispozițiile art. 3 din Legea ##### privind statutul judecătorilor și procurorilor stabilesc în mod expres următoarele: (1) Procurorii numiți de Președintele României se bucură de stabilitate și sunt independenți, în condițiile legii; (2) Procurorii care se bucură de stabilitate pot fi mutați prin transfer, detașare sau promovare, numai cu acordul lor. Ei pot fi delegați, suspendați sau eliberați din funcție în condițiile prevăzute de prezenta lege.

Conform prevederilor legale anterior menționate, dimensiunea esențială a statutului juridic al magistratului este stabilitatea, în virtutea căreia acestuia i se garantează dreptul de a avea o carieră și de a evolua în această carieră, pe criterii de profesionalism, cu excluderea oricăror ingerințe. În raport de aceste drepturi legal conferite se impune protejarea magistratului de acțiuni care putea avea un efect imediat asupra stabilității.

De aceea, în cazul categoriilor profesionale care exercită atribute ale puterii statului - așa cum este, spre exemplu, cazul magistraților, prin intermediul cărora se realizează justiția (art. 62 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, condițiile impuse instituției detașării sunt supuse unui regim restrictiv. Prin manifestarea acordului de voință pentru detașarea la Ministerul Justiției, precum și ulterior prin emiterea de către Secția pentru procurori a Hotărârii nr. 4/2017 privind dispunerea detașării, reclamanta a avut reprezentarea respectării dreptului legal recunoscut de stabilitate, securitate juridică și încredere legitimă în rolul Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției.

Nerespectarea rolului constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv acela de garant al independenței justiției, precum și a principalelor atribuții care privesc cariera magistraților, fiind aplicată decizia de încetare a detașării în mod arbitrar și discreționar determină aplicarea prevederilor legale privind răspunderea administrativă a pârâtului pentru prejudiciul moral cauzat reclamantei.

Conferirea constituțională și legală a dreptului de stabilitate reprezintă o recunoaștere a activității specifice exercitate de către magistrați. În acest sens, în vederea delimitării statului magistratului au fost conferite garanții legale pentru respectarea dreptului de stabilitate, precum și a dreptului de formare a unei cariere în magistratură. Scopul legii este, așadar, acela de a garanta drepturile magistratului, creând un set de instituții juridice configurate în obligații și drepturi care îi au ca subiect al reglementării pe judecători și procurori și cariera acestora.

Încetarea detașării la numai câteva zile, în situația unui context faptic tensionat, la solicitarea Procurorului General, membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, având în vedere necesitatea derulării în condiții de imparțialitate a unei cauze instrumentate de către Direcția Națională Anticorupție, având ca obiect împrejurările elaborării proiectului de ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, precum și a proiectului de lege pentru grațierea unor pedepse, joi, 2 februarie 2017, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii încetarea detașării la Ministerul Justiției a doamnei procuror #####-##### și a domnului procuror #####, determină încălcarea gravă a principiilor stabilității și independenței procurorilor, consacrate de dispozițiile art. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și al procurorilor.

Dispozițiile care reglementează cariera magistraților impun o strictă interpretare, în vederea prevenirii oricărui impediment în exercitarea activității acestora, precum și a oricărui fel de atingere adusă principiului independenței magistraturii.

Încetarea detașării de către pârât din oficiu la solicitarea procurorului general cu încălcarea gravă a prevederilor legale și constituționale aplicabile a produs un puternic impact mediatic și a determinat lezarea imaginii și reputației profesionale. Prin declarațiile publice asumate atât de către pârât cât și de alți membri din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, inclusiv membri de drept, s-a realizat o discreditare evidentă a reclamantei. De asemenea, în susținerea gravității acțiunilor ilicite este de menționat și obligația de rezervă care ține de esența conduitei profesionale a unui magistrat, astfel precum este statuat și în cadrul Decizie Curții Constituționale a României nr. 63/2017 [(...) în sarcina magistraților subzistă obligația de rezervă, care exprimă o sinteză a principiilor generale ale deontologiei profesiei (independență, imparțialitate, integritate).

În susținerea impactului mediatic produs de afirmațiile asumate în spațiul public, redă instanței de judecată următoarele:

"Decizia este benefică. Este mai bine nu numai pentru cursul anchetei, pentru imparțialitatea ei, dar și pentru Ministerul Justiției și pentru cei doi procurori să fie acasă în Ministerul Public" (Știrile Pro TV) - #####, procurorul general al României.

„(...)Ancheta este în curs și din motive de imparțialitate ar trebui ca procurorii Ministerului Public să fie acasă, să fie la dispoziția Ministerului Public și nu în alte zone. Ancheta este foarte clară. Trebuie să se bazeze pe principiul imparțialității. Nimeni nu trebuie să creeze măcar impresia că cineva ar influența, să-și aflu acolo unde n-ar trebui să fie pe parcursul acestei anchete" (<https://www.bzi.ro/augustin-lazar-declaratii-de-ultima-ora-despre-procurorii-haineala-si-sima-ar-trebuie-sa-fie-acasa-591679>).

Având în vedere că prin acțiunea nelegală a pârâtului de a dispune încetarea nelegală a detașării reclamantei i s-a produs o lezare gravă a drepturilor nepatrimoniale, inclusiv sub aspectul percepției reclamantei în mod negativ de către opinia publică (Anexa nr.15), sunt relevante următoarele: - secretarii de stat de la Ministerul Justiției, retrași de CSM. ##### și #####, la Parchetul General - Știrile PRO TV, <http://stirileprotv.ro/stiri/actualitate/oana-schmidt-haineala-secretar-de-stat-la-justitie-a-demisionat-ancheta-dna-in-legatura-cu-modificarea-codurilor-penale.html>; - CSM a decis încetarea detașării la Ministerul Justiției a procurorilor ##### și ##### / ##### a demisionat din funcția de secretar de stat - surse - <http://www.hotnews.ro/stiri-esential#####oana-schmidt-haineala-demisionatdin-functia-secretar-stat-ministerul-iustitiei-surse.htm>; - procurorii ##### și ##### pleacă de la Ministerul Justiției. CSM a decis încetarea detașării lor - <https://www.libertatea.ro/stiri/oana-schmidt-haineala-si-lui-constantin-sima-pleaca-de-la-ministerul-iustitiei-1732495>.

Demnitatea și onoarea sunt atribute ale personalității umane iar ocrotirea lor față de caracterul fundamental al acestor drepturi trebuie să fie efectivă, altfel ar deveni simple drepturi iluzorii, care nu ar putea fi valorificate de către titularii drepturilor. Asigurarea dreptului la carieră, ca element component al principiului legal garantat al magistratului procuror privind stabilitatea, precum și respectarea dreptului la onoare, demnitate și reputație profesională au fost încălcate în mod grav prin actele nelegale emise de către pârât.

Prin acțiunea administrativă abuzivă a pârâtului a fost adusă atingere drepturilor reclamantei, astfel cum acestea sunt garantate în conformitate și cu următoarele prevederi legale: „Art. 72 C.civ Dreptul la demnitate: (1) Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75”.

Încetarea abuzivă a detașării prin acte nelegale anulate ulterior de către instanța de contencios administrativ a determinat afectarea unui ansamblu de drepturi garantate reclamantei, determinând perceperea reclamantei într-o imagine negativă, precum și o desconsiderare a pregătirii și experienței reclamantei. Pârâtul avea obligativitatea

de a realiza aplicarea prevederilor legale și nu de a proceda la interpretări care să determine un prejudiciu grav reclamantei.

De asemenea, în determinarea prejudiciului moral cauzat reclamantei trebuie luate în considerare aspecte precum: durata în care actele nelegale și-au produs efectele, respectiv o perioadă de 11 luni de la data încetării abuzive a detașării și până la data anulării actelor nelegale de către instanța de contencios, consecințele negative suferite de către reclamantă, atât la nivel profesional, dar și personal, importanța cu care au fost percepute consecințele negative suferite de către reclamantă, cu atât mai mult cu cât a fost determinată o lezare a drepturilor fundamentale garantate procurorului, cu un puternic impact asupra carierei reclamantei.

Legătura de cauzalitate între actele administrative nelegale emise de către pârât prin care a fost dispusă abuziv măsura încetării detașării și prejudiciul material și moral suferit de către reclamantă.

Starea de insecuritate, incertitudine privind cariera, afectarea gravă a dreptului la onoare, demnitate și reputație au fost generate în mod direct prin emiterea actelor nelegale de către pârât, acte anulate ulterior de către instanța de judecată, urmare a demersurilor legale desfășurate de către reclamantă. De asemenea din perspectiva prejudiciului material suferit de către reclamantă acesta este determinat de pierderea unor drepturi salariale urmare a actelor administrative adoptate de către pârât.

Concluzionând, solicită instanței de judecată obligarea pârâtului la plata sumei de 24.518 lei reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul material suferit de către reclamantă constând în diferența dintre drepturile salariale convenite și neîncasate de către reclamantă urmare a actelor administrative nelegale emise de către pârât, constând în Hotărârile nr. 257 /21.03.2017 nr.51/3.02.2017, anulate în mod definitiv prin Decizia nr.

#####/14.12.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și drepturile salariale efectiv încasate de către reclamantă pe întreaga durată în care actele nelegale și-au produs efectele și obligarea pârâtului la plata sumei de 200.000 lei reprezentând despăgubiri morale pentru repararea prejudiciului suferit de către reclamantă prin lezarea gravă a drepturilor nepatrimoniale constând în principal în onoare, demnitate, reputație, stabilitate, securitate juridică și încredere legitimă, urmare a actelor administrative nelegale emise de către pârât, constând în Hotărârile nr. 257 /21.03.2017 nr.51/3.02.2017 având ca obiect încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției și care au fost anulate în mod definitiv prin Decizia nr. #####/14.12.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În conformitate cu prevederile art. 453 din C.proc.civ, reclamanta a solicitat obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, reclamanta și-a întemeiat prezenta acțiune, în principal, pe dispozițiile art. 52 din Constituția României, pe dispozițiile Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, pe Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), Regulamentul de organizare și funcționare a CSM, pe dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului, pe alte dispoziții aplicabile din Constituția României, pe dispozițiilor art. 58, 72, 252 C.civ, precum și pe alte dispozițiile aplicabile din cadrul Codului Civil (1349, 1357, 1358), pe dispozițiile Codului de procedură civilă, precum și pe orice prevederi legale aplicabile.

La data de 26.04.2018, pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosar întâmpinare (filele 3-16 dosar, vol. II), invocând excepția netimbrării acțiunii cu consecința anulării cererii ca netimbrată, iar în subsidiar, solicitând respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată.

În motivare, pârâtul arată că prin Hotărârea Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii nr. 4/05.01.2017, s-a dispus detașarea în cadrul Ministerului Justiției a reclamantei ##### - ##### #####, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău, pentru o perioadă de 3 ani, începând cu data de 07.01.2017.

La adoptarea acestei hotărâri s-au avut în vedere punctul de vedere favorabil al conducerii Curții de Apel Bacău, solicitarea scrisă a Ministerului Justiției, precum și acordul scris al doamnei procuror ##### - ##### #####.

Prin adresa nr. 378/C/2017, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a adus la cunoștința Secției pentru procurori existența unei anchete în curs de derulare la Direcția Națională Anticorupție în legătură cu împrejurările elaborării proiectului de ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Codului penal și Codului de procedură penală, precum și a proiectului de lege pentru grațierea unor pedepse.

În raport de aspectele învederate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la existența unei anchete în curs a organelor de urmărire penală, ce viza și activitatea desfășurată de doamna procuror ##### ##### - ##### în cadrul Ministerului Justiției, Secția pentru procurori a apreciat că

interesul general al bunei înfăptuiri a justiției reclamă necesitatea desfășurării în condiții de deplină imparțialitate a anchetei respective.

Astfel, prin Hotărârea nr. 51/03.02.2017. Secția pentru procurori a dispus încetarea detașării reclamantei în cadrul Ministerului Justiției, începând cu data de 03.02.2017.

Împotriva acestei hotărâri, doamna procuror ##### - ##### a formulat contestație, care a fost respinsă prin Hotărârea Plenului nr. 257/21.03.2017. a cărei anulare face obiectul prezentului litigiu.

În motivarea hotărârii adoptate, Plenul a reținut în esență că în privința instituției detașării, principiul stabilității se manifestă în acordul exprimat de procuror cu ocazia detașării, iar nu la încetarea acesteia, cu excepția cazului când este la inițiativa sa.

Împotriva acestei hotărâri, reclamanta a formulat contestație potrivit art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004. ce a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub nr. #####/1/2017.

În cadrul acestei contestații reclamanta a solicitat: sesizarea Curții Constituționale a României privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (I) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, invocată în cadrul contestației; anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 257/21.03.2017 și a Hotărârii Secției pentru procurori nr. 51/03.02.2017, prin care s-a dispus încetarea detașării sale, cu consecința repunerii în situația anterioară.

Prin încheierea de ședință din 22 iunie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată de contestatoarea ##### - ##### #####, concomitent dispunând în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 Cod procedură civilă suspendarea soluționării contestației până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Prin Decizia nr. #####/ 21.09.2017, pronunțată de Curtea Constituțională, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de ##### - ##### în dosarul nr.1 #####/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, și s-a constatat că soluția legislativă care nu precizează condițiile încetării detașării judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională.

Ulterior, prin decizia nr. #####/14.12.2017, pronunțată în dosarul nr. #####/1/2017, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a admis contestația formulată de ##### - ##### împotriva Hotărârii nr. 257 din 21 martie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, a anulat Hotărârea nr. 257 din 21 martie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și Hotărârea nr. 51/3.02.2017 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și a obligat intimatul la plata sumei de 3000 lei reprezentând cheltuieli de judecată către contestatoare.

În urma solicitării reclamantei de punere în executare a acestei decizii potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ coroborat cu art. 29 alin. (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, a fost adoptată Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 787/19.12.2017, prin care s-a dispus continuarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției începând cu data de 14.12.2017.

În drept, potrivit art. 58 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

./1) Consiliul Superior al Magistraturii dispune detașarea judecatorilor și procurorilor, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia ori la alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite, la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale.

(2) Durata detașării este cuprinsă între 6 luni și 3 ani. Detașarea se prelungește o singură dată, pentru o durată de până la 3 ani. în condițiile prevăzute la alin. (1).

(3) În perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat. (and salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este detașat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești.

(31) Judecătorii, procurorii și personalul asimilat acestora, detașați în străinătate pentru acțiuni în interesul serviciului, beneficiază de drepturi și au obligațiile stabilite prin normele speciale ale instituției la care sunt detașați.

(32) În lipsa normelor speciale prevăzute la alin. (31), personalul detașat în străinătate beneficiază de

următoarele drepturi:

- a) indemnizația de încadrare lunară, la care se adaugă sporurile cu caracter permanent prevăzute de lege pentru funcția deținută anterior detașării;
- b) decontarea costului transportului între locul de domiciliu și locul detașării, la începutul și la sfârșitul perioadei de detașare, precum și pentru efectuarea concediului de odihnă în țară;
- c) decontarea chiriei, în limita plafonului stabilit anual, potrivit limitei bugetului alocat în acest scop, prin legea bugetului de stat. prin ordin comun al ministrului justiției, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curii de Casa (ie și Justiție, al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casa și Justiție și al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție;
- d) diurnă, în cuantumul prevăzut de lege pentru deplasarea în străinătate a secretarilor de stat.

(33) Personalul detașat în străinătate nu poate beneficia în iară de aceleași drepturi acordate de instituția unde este detașat.

(4) Perioada detașării constituie vechime în funcția de judecător sau procuror.

(5) După încetarea detașării, judecătorul sau procurorul revine în funcția deținută anterior”.

Prin Decizia nr.###/ 21.09.2017 pronunțată de Curtea Constituțională a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de ##### - ##### ##### în Dosarul nr. #####/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, și s-a constatat că soluția legislativă care nu precizează condițiile încetării detașării judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională.

Face trimitere și la prevederile Capitolului II din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 193/2006, cu modificările și completările ulterioare, conform căora

„Ar. 5 - (1) Detașarea judecătorilor la alte instanțe și a procurorilor la alte parchete se dispune de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, cu acordul scris al acestora, la cererea motivată a președintelui instanței sau a conducătorului parchetului la care se solicită detașarea.

(2) Detașarea nu poate fi dispusă decât la o instanță sau la un parchet la care judecătorul sau procurorul are dreptul să funcționeze.

Art. 6 - (1) Cererea de detașare însoțită de acordul scris al judecătorului sau al procurorului a cărui detașare se solicită se depune la Consiliul Superior al Magistraturii.

(2) Direcția resurse umane și organizare solicită punctul de vedere motivat al președintelui instanței sau al conducătorului parchetului la care funcționează judecătorul sau procurorul care va include informații inclusiv sub aspectul situației posturilor vacante temporar și a celor care se vor vacanta într-un interval de timp scurt, și 'întocmește, în termen de cel mult 15 zile de la primirea cererii, un referat în care prezintă datele relevante privind cariera judecătorului sau a procurorului, situația posturilor vacante și a celor ocupate la cele două instanțe, respectiv parchete, precum și volumul de activitate și încărcătura pe judecător sau procuror la instanțele sau parchetele implicate în procedura de detașare. Referatul cuprinde și prezentarea situației curente a instanțelor sau parchetelor implicate în procedura de detașare, mențiuni cu privire la natura funcției și atribuțiile postului pentru care se solicită detașarea, precum și analiza oportunității detașării din perspectiva riscului de afectare a bunei funcționări a instanței sau parchetului de la care se solicită detașarea.

Art. 7- (1) Detașarea judecătorilor și a procurorilor la Consiliul Superior al Magistraturii. Institutul Național al Magistraturii. Școala Națională de Grefieri. Ministerul Justiției și unitățile subordonate acestuia ori la te autorități publice se dispune de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea motivată a instituției la care se solicită detașarea. În cerere se menționează și funcția și atribuțiile postului în care se solicită detașarea.

(2) Dispozițiile art. 6 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Suplimentar, referatul întocmit de Direcția resurse umane și organizare cuprinde și mențiuni cu privire la natura funcției în care se solicită detașarea, măsura în care aceasta corespunde statutului funcției de judecător sau procuror și experiența specifică a magistratului în acel domeniu.

Art. 71 - (1) Judecătorii și procurorii care intenționează să participe la un concurs pentru ocuparea unui post de expert național detașat sunt obligați să solicite acordul secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la eventuala detașare la o instituție sau organism a/al Uniunii Europene, anterior participării la procedurile de selecție. Acordul secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii poate fi solicitat anterior participării la procedurile de selecție și în situația detașării la alte organizații

internaționale.

(2) Dispozițiile art. 6 alin. (2) și ale art. 7 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 8 - Soluționarea cererilor de prelungire a detașării se realizează în conformitate cu dispozițiile art. 5-7. care se aplică în mod corespunzător.

Art. 9 - Detașarea judecătorului sau a procurorului poate înceta anterior duratei pentru care a fost dispusă, prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea celui care a solicitat detașarea ori a judecătorului sau procurorului detașat”.

Potrivit art. 148 alin. (6) Cod procedură civilă „cererile adresate instanțelor judecătorești se timbrează, dacă legea nu prevede altfel”.

„În cazul în care cererea este supusă timbrării, dovada achitării taxelor datorate se atașează cererii. Netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată în condițiile legii” (art. 197 Cod procedură civilă).

Excepția prin intermediul căreia se invocă neregularitatea vizând timbrarea cererii de chemare în judecată este o excepție de procedură. Această excepție este absolută (art. 246 alin. (1) Cod procedură civilă), dirimantă și poate fi invocată de parte sau de instanță în orice stare a procesului, dacă prin lege nu se prevede altfel (art. 247 alin. (1) Cod procedură civilă).

Față de obiectul prezentei cereri de chemare în judecată, facem trimitere la prevederile art. 16 lit. b) din O.U.G. nr. 80/2013. conform căroră în materia contenciosului administrativ, cererile cu caracter patrimonial introduse de cei vătămați în drepturile lor printr-un act administrativ, prin care se solicită și repararea pagubelor suferite printr-un act administrativ (art. 19 alin. (3) din Legea nr. 554/2004) se timbrează cu o sumă reprezentând 10% din valoarea pretinsă, dar nu mai mult de 300 lei.

Totodată, art. 31 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru precizează că „determinarea cuantumului taxelor judiciare de timbru pentru acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești se face de către instanța de judecată”.

În măsura în care reclamanta nu va face dovada achitării taxei judiciare de timbru ce se va stabili de instanță, urmează a se admite excepția netimbrării cererii de chemare în judecată și în consecință să se anuleze cererea de chemare în judecată ca netimbrată.

Sub aspectul netemeinicii acțiunii de față, pârâțul arată că potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. „Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumita de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale...”. Totodată, prevederile art. 19 alin. (I) din același act normativ recunosc posibilitatea ca acțiunea în despăgubiri să fie formulată pe cale separată.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 8 alin. (I) și art. 19 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care constituie temeiul de drept al acțiunii formulate de reclamantă, rezultă că actul normativ reglementează o formă particulară de răspundere civilă delictuală a autorității publice, aceasta fiind grefată pe un anumit tip de conduită ilicită manifestată fie prin emiterea unui act administrativ nelegal, fie prin nesoluționarea în termen sau refuzul de soluționare a unei cereri privitoare la un drept sau un interes legitim, cu precizarea că, în ceea ce privește cererea întemeiată pe art. 19 alin. (1) din actul normativ, este avută în vedere exclusiv situația în care persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, atât pentru daunele morale, cât și pentru cele materiale.

În acest context, subliniază că cererea de despăgubire pentru vătămarea produsă prin emiterea unui act administrativ nelegal, formulată în temeiul art. 19 din Legea 554/2004, este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: existența unui act administrativ nelegal anulat de instanță, producerea unui prejudiciu și dovedirea legăturii de cauzalitate între actul administrativ nelegal și prejudiciul suferit de reclamant ((I.C.C.J, s. cont. adm. fisc, decizia nr. ##### din 16 noiembrie 2010).

După cum amintea mai sus, legea reglementează în situația în discuție, o formă particulară de răspundere civilă delictuală, astfel că dispozițiile Legii nr. 554/2004 se completează cu cele ale art. 1349 și următoarele din Codul civil, pentru a putea fi angajată o astfel de răspundere fiind necesară îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 1357 din Codul civil, conform căroră: „, Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare”.

Sub acest aspect, învederează că răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, cât și condițiile generale în care se poate angaja această răspundere, se regăsesc în art. 1349 alin. (1) - (2) și art. ##### din noul Cod

civil.

În analiza răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate prin fapta proprie, trebuie avute în vedere și prevederile conținute în art. ##### din noul Cod civil, care reglementează cu titlu general regulile aplicabile reparării prejudiciului cauzat în condițiile răspunderii civile delictuale.

Conținutul acestor reglementări sintetizează aspectele esențiale care caracterizează instituția răspunderii delictuale, în ansamblul său. cele patru condiții necesare pentru angajarea răspunderii fiind: a) existența unui prejudiciu; b) existența unei fapte ilicite; c) existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; d) existența vinovăției.

Din această perspectivă, apreciază că acțiunea formulată de reclamantă nu îndeplinește în mod cumulativ condițiile pentru angajarea răspunderii sale administrativ patrimoniale.

Astfel, fără a relua situația de fapt mai sus prezentată, precizează că atât prin Hotărârea Secției pentru procurori nr. 51/03.02.2017. cât și prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 257 din 21.03.2017 au fost interpretate prevederile legale referitoare la încetarea detașării unui magistrat, astfel cum acestea erau în vigoare la data adoptării acestor hotărâri.

În acest context, învederează că prin decizia nr. #####/14.12.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-au reținut dezlegările date de Curtea Constituțională prin Decizia nr. ###/2017, instanța supremă având obligația să aplice dispozițiile prevăzute de art. 147 alin. (1) din Constituție conform cărora „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz. nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”.

Prin urmare, la pronunțarea deciziei nr. #####/14.12.2017. instanța supremă nu a ținut cont de dispozițiile art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum acestea erau în vigoare la data adoptării hotărârilor prin care s-a dispus încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției, reținând că aceste dispoziții legale și-au încetat efectele ca urmare a constatării neconstituționalității lor.

Potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, „deciziile Curții Constituționale se publica în Monitorul Oficial al României. De la data publicării. deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”. Efectul ex nune al hotărârilor instanței de contencios constituțional constituie o aplicare a principiului neretroactivității. garanție fundamentală a drepturilor constituționale de natură a asigura securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, o premisă a respectării separației puterilor în stat. contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept (decizia Curții Constituționale nr. 838/27.05.2009).

Jurisprudența constantă a Curții Constituționale consacră efectul ex nune al deciziilor sale nu doar în ceea ce privește activitatea judiciară, ci și în ceea ce privește actele, acțiunile, inacțiunile sau operațiunile ce urmează a se înfăptui în viitor de către autoritățile/instituțiile publice.

În acest context, învederează onoratei instanțe că însuși rolul Curții Constituționale a României este acela de a aprecia într-o manieră unitară asupra conformității normelor legale cu cele constituționale, ceea ce implică și existența unor situații în care evaluarea Curții este diferită de cea în care o anume soluție normativă este reglementată prin lege sau interpretată în practica judiciară.

Desigur, nimeni nu poate nega obligativitatea soluțiilor Curții Constituționale de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, dar tocmai în acest context a fost pronunțată decizia nr. #####/14.12.2017 de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 58 din Legea nr. 317/2004, precizează că Secția pentru procurori s-a sesizat din oficiu cu privire la oportunitatea încetării detașării contestatoarei, dat fiind caracterul public al anchetei penale în curs de desfășurare, situațiile indicate de procurorul general prin adresă fiind deja cunoscute publicului larg.

Această analiză s-a făcut în contextul existenței unei anchete în curs de derulare la Direcția Națională Anticorupție în legătură cu împrejurările elaborării proiectului de ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Codului penal și Codului de procedură penală, precum și a proiectului de lege pentru grațierea unor pedepse.

Astfel, hotărârea de încetare a detașării a fost adoptată în raport de situația de fapt specială și de cadrul legal în vigoare în materia detașării unui magistrat, având în vedere că la data adoptării acestei hotărâri, acordul magistratului era prevăzut în mod expres doar pentru detașarea sa nu și în procedura încetării detașării.

De altfel, Secția pentru procurori a dispus încetarea detașării doamnei procuror la Ministerul Justiției, în limitele atribuțiilor stabilite în materia detașării.

În acest sens, s-a constatat că în urma interpretării art. 9 din Regulament nu este înlăturat dreptul secției corespunzătoare de a analiza oportunitatea încetării detașării unui magistrat anterior expirării perioadei pentru care a fost dispusă această măsură.

De altfel și Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că Secția pentru procurori este competentă să dispună delegarea și detașarea procurorilor în condițiile legii. Consiliul Superior al Magistraturii fiind instituția care gestionează exclusiv cariera judecătorilor și procurorilor.

Tocmai în situația în care este recunoscută în sarcina acestei autorități, atribuții importante în gestionarea resurselor umane din cadrul Ministerului Public și a carierei acestora, Plenul a reținut că interpretarea restrictivă a dispozițiilor legale ce reglementează instituția detașării ar fi putut conduce la limitarea rolului Consiliului Superior al Magistraturii la un simplu canal de comunicare între instituția solicitantă și magistratul detașat, ceea ce ar fi contravenit atribuțiilor sale exclusive cu privire la cariera magistraților și organizarea instanțelor și parchetelor.

Așadar, la momentul adoptării hotărârilor prin care s-a dispus încetarea detașării reclamantei, emitentul a interpretat dispozițiile legale în vigoare referitoare la detașarea magistraților, dispoziții ce nu erau declarate neconstituționale.

Întrucât constatarea neconformității acestor dispoziții legale cu prevederile Constituției reprezintă atributul exclusiv al Curții Constituționale, el nu putea reține neconformitatea dispoziției legale cu prevederile Constituției sub aspectul soluției legislative care nu precizează condițiile încetării detașării magistraților, mai ales că legislația secundară detaliază această procedură.

Subliniază că art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, în forma existentă la momentul adoptării hotărârilor, a fost în vigoare o perioadă îndelungată de timp până la momentul constatării neconstituționalității acestuia, astfel încât nu se putea anticipa neconformitatea dispoziției legale cu prevederile Constituției, neconformitate ce a fost avută în vedere de instanța supremă la pronunțarea deciziei nr. #####/14.12.2017.

Prin urmare, având în vedere premisa unei interpretări a normelor legale incidente în materia detașării magistraților, interpretare anterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 588/2017, apreciază că în speță nu sunt îndeplinite cerințele privind vinovăția autorității publice și care în cadrul răspunderii delictuale speciale reglementate de dispozițiile Legii nr. 554/2004 îmbracă forma emiterii cu vinovăție a unui act administrativ nelegal, tipic sau asimilat (nesoluționarea în termen sau refuzul de soluționare a unei cereri privitoare la un drept sau un interes legitim).

În ceea ce privește condițiile referitoare la producerea unui prejudiciu și la existența unui raport de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, învederează următoarele:

Reclamanta a invocat faptul că prin emiterea actelor administrative anulate i s-a adus atingere drepturilor constând în onoare, demnitate, reputație și stabilitate în exercitarea carierei de magistrat, fiind privată de obținerea unor drepturi salariale mai mari pe care le-ar fi obținut în condițiile în care ar fi fost detașată în continuare la Ministerul Justiției.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat despăgubiri materiale reprezentând cuantumul drepturilor salariale de care pretinde că a fost privată și despăgubiri morale în raport cu presupuse consecințe negative pe care susține în mod generic că le-ar fi suferit.

Față de cadrul normativ precizat anterior, învederează onoratei instanțe că legiuitorul a avut în vedere posibilitatea producerii unor daune materiale și morale prin emiterea unor acte administrative ilegale sau prin refuzul nejustificat al autorităților administrative de a rezolva cererea celor îndreptățiți, daunele materiale urmând a fi dovedite prin înscrisuri justificative, iar cu privire la aprecierea prejudiciului moral suferit urmând a fi avute în vedere drept criterii orientative, importanta valorii lezate, personalitatea victimei, durata și menținerea consecințelor vătămării, intensitatea suferinței suportate, repercusiunile asupra situației sociale precum și criteriul echității.

În cauză, reclamanta nu a dovedit nici cuantumul prejudiciului solicitat și nici raportul de cauzalitate dintre pretinsa faptă ilicită și prejudiciu.

Sub acest aspect, subliniază că pe toată perioada de unsprezece luni în care reclamanta susține că a fost prejudiciată, aceasta și-a exercitat funcția de procuror și a primit indemnizația de magistrat cu toate sporurile aferente.

Având în vedere că reclamanta a exercitat funcția de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău, nu se poate considera că a suferit prejudiciul invocat, atâta vreme cât a primit indemnizația de magistrat calculată în raport de vechimea în funcție/în muncă a acesteia.

Totodată, precizează că ulterior, ca urmare a anulării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.

257 din 21.03.2017, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a procedat la punerea de îndată în executare a deciziei nr. #####/14.12.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește cuantumul despăgubirilor materiale solicitate, deși reclamanta se raportează la perioada cuprinsă între data de 03.02.2017 (data încetării detașării la Ministerul Justiției) și data de 14.12.2017 (data continuării detașării reclamantei la Ministerul Justiției, conform Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 787/19.12.2017), aceasta nu depune nici o dovadă a drepturilor salariale avute anterior datei de 03.02.2017, drepturi pe care să le fi putut primi în continuare dacă nu era dispusă încetarea detașării.

Pârâtul roagă să se observe că înscrisul depus în Anexa 12 atestă drepturile salariale de care reclamanta beneficia începând cu data de 14.12.2017.

Or, în lipsa unor dovezi certe, nu se poate presupune că aceasta ar fi beneficiat la Ministerul Justiției de aceleași drepturi salariale și anterior datei de 03.02.2017.

În acest context, solicită să sem pună în vedere reclamantei să depună modalitatea de calcul a pretinsului prejudiciu material pentru perioada 03.02.2017 - 14.12.2017, urmând ca ulterior, în măsura în care se va impune, să formuleze noi apărări în cauză.

În plus, menționează că anterior datei de 03.02.2017, reclamanta a exercitat funcția de secretar de stat, fiind salarizată cu drepturile mai favorabile, aferente calității sale de procuror cu gradul profesional corespunzător parchetului de pe lângă curtea de apel.

Prin urmare, anterior încetării detașării sale la Ministerul Justiției, reclamanta a primit aceleași drepturi salariale pe care le-a calculat și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău în intervalul de unsprezece luni, când a funcționat la această unitate, astfel încât, sub acest aspect, nu se poate considera că a suferit vreun prejudiciu material.

În considerarea aceluiași argumente, apreciază că reclamanta nu a dovedit nici prejudiciul moral, atât timp cât și-a exercitat neîntrerupt funcția de procuror în cadrul parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău pe parcursul celor unsprezece luni, cariera sa neavând de suferit sub acest aspect.

Așa cum se menționează și în considerentele Deciziei nr. #####/20.04.2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, atașată prezentei întâmpinări, daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite daunele morale suferite. Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta autorității.

Or, în cazul de față, nu se poate reține că reclamanta ar fi suferit un prejudiciu moral în sensul celor statuate în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, constând într-o atingere adusă drepturilor nepatrimoniale constând în onoare, demnitate, reputație și stabilitate în exercitarea profesiei de magistrat.

Prin urmare, apreciază că reclamanta nu a dovedit existența vinovăției autorității publice, existența raportului de cauzalitate între pretinsul prejudiciu suferit de reclamantă și emiterea actelor administrative anulate și nici cuantumul prejudiciului pretins, astfel că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de lege de natură a justifica angajarea răspunderii instituției noastre.

Față de cele ce preced, având în vedere și faptul că reclamanta ##### nu face dovada că i s-a încălcat un drept subiectiv patrimonial sau nepatrimonial sau vreun interes care să atragă răspunderea pârâtului pentru fapta proprie, roagă să se respingă acțiunea ca neîntemeiată.

În drept, pârâtul invocă prevederile art. 205 din Codul de procedură civilă, art. 1349 alin. (1) - (2) și art. ##### din noul Cod civil, art. 133 alin. 1 din Constituție, republicată.

În dovedire, pârâtul a solicitat proba cu înscrisuri.

Reclamanta ##### a formulat, la data de 27.04.2018, cerere precizatoare (filele 19-21 dosar, vol. II) privind capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la plata sumei de 24.518 lei, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul material suferit de către reclamantă constând în diferența dintre drepturile salariale convenite și neîncasate de către reclamantă urmare a actelor administrative nelegale emise de către pârât, constând în Hotărârile nr. 257 /21.03.2017 nr.51/3.02.2017, anulate în mod definitiv prin Decizia nr. #####/14.12.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și drepturile salariale efectiv încasate de către reclamantă pe întreaga durată în care actele nelegale și-au produs efectele, sub aspectul determinării sumei indicate.

În susținerea despăgubirilor materiale, reclamanta solicită instanței de judecată să ia în considerare următoarele

aspecte de fapt și de drept:

Prin Hotărârea nr. 4/2017 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus detașarea reclamantei în cadrul Ministerului Justiției începând cu data de 07.01.2017.

Prin Ordinul Ministrului Justiției nr.86C /6.01.2017 s-a dispus încadrarea reclamantei în cadrul Ministerului Justiției în funcția de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor la Direcția pentru prevenirea criminalității. Potrivit OMJ nr 86C, salarizarea aferentă acestei funcții determina ca reclamanta să fie beneficiara următoarelor drepturi salariale: o indemnizație de încadrare brută lunară de 14.057 lei (corespunzătoare unei vechimi în funcție de 15-20 de ani și gradației 4); un quantum al sporului pentru condiții grele de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de 2.109 lei; un quantum al sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului pentru asigurarea confidențialității de 1.972 lei.

Potrivit ordinului nr 191 /II.01.2017 al procurorului general, drepturile salariale specifice funcției de procuror cu grad profesional de parchet de pe lângă curte de apel au fost stabilite în quantum de 12.577 lei (indemnizație de încadrare lunară), la care se adaugă un quantum de 1.764 lei pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului pentru asigurarea confidențialității și 1.887 lei reprezentând sporul pentru condiții grele de muncă grele, vătămătoare sau periculoase. În raport de aceste împrejurări, trebuie evidențiată diferența de venituri salariale între cele aferente funcției de execuție din cadrul Ministerului Justiției și cele specifice gradului profesional, diferența ce rezulta din dispozițiile art. 58 alin 3 din Legea ##### și din împrejurarea că încadrarea s-a făcut conform nivelului maxim de salarizare în Ministerul Justiției, respectiv aferent gradului de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În data de 3.02.2017, reclamanta a demisionat din funcția de secretar de stat, urmarea firească a acestui act unilateral de voință fiind revenirea în funcția de execuție ocupată anterior în cadrul Ministerului Justiției, respectiv cea de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor în Direcția pentru prevenirea criminalității, cu drepturile salariale aferente acestei funcții, anterior menționate.

Revenirea în această funcție cu toate consecințele juridice, inclusiv de natură salarială, nu a fost posibilă urmare a încetării abuzive și nelegale a detașării de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, survenită în data de 3.02.2017, ale cărei efecte juridice au operat de îndată. Astfel, în intervalul 3.02.2017-14.12.2017, reclamanta a fost privată, din culpa exclusivă a pârâtului, de plata drepturilor salariale ce decurgeau din statutul de magistrat detașat la Ministerul Justiției.

De altfel, din documentele atașate cererii de chemare în judecată, respectiv OMJ nr. 3994/C din 28 Decembrie 2017, reiese clar că reîncadrarea în urma anulării actelor administrative constând în Hotărârea nr. 257 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și a Hotărârii nr. 51/03.02.2017 a Secției pentru procurori s-a făcut pe aceeași funcție de execuție din cadrul Direcției de prevenire a criminalității, cu drepturile salariale compuse din următoarele: - o indemnizație de încadrare brută lunară de 16.400 lei; - un quantum de 2.302 lei pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului de confidențialitate și un quantum de 2.460 lei al sporului pentru condiții deosebite de muncă.

Având în vedere aceste aspecte, rezultă cu claritate legătura de cauzalitate existentă între actele emise cu încălcarea dispozițiilor legale de către pârât și prejudiciul material suferit de reclamantă.

Concluzionând, menționează că suma indicată este reprezentată de diferența între drepturile salariale de care reclamanta ar fi beneficiat în situația în care nu s-ar fi dispus în mod nelegal încetarea detașării de către pârât, după eliberarea din funcția de secretar de stat în cadrul Ministerului Justiției, la cererea reclamantei, și drepturile salariale obținute în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău.

Cuquantumul despăgubirilor materiale constând în valoarea de 24.518 lei este raportat la perioada cuprinsă între data încetării nelegale a detașării - 03.02.2016 și data continuării detașării, conform Hotărârii Secției pentru Procurori, începând cu 14 decembrie 2017 prin care s-a luat act de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție privind anularea actelor administrative.

În acest sens, în completarea probatoriului indicat în cadrul cererii de chemare în judecată, pentru susținerea diferenței salariale invocate, de care reclamanta ar fi beneficiat în situația în care pârâtul nu acționa în mod ilicit, depune următoarele documente, în copie conformă cu originalul: Ordinul 86/ C al Ministrului Justiției din data de 06.01.2017; Ordinul 191 al Ministrului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Procuror General, emis în data de 11.01.2017; Ordinul 2272 al Ministrului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Procuror General, 08.08.2017; Ordinul nr. 3994/C al Ministrului Justiției din data de 28.12.2017; Decizia nr. ####/2017 pentru eliberarea doamnei ##### #####-#####; la cerere, din funcția de secretar de stat în cadrul Ministerului Justiției

La data de 29.05.2018, pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosar întâmpinare la cererea

precizatoare (filele 3-16 dosar, vol. II), invocând excepția netimbrării acțiunii cu consecința anulării cererii ca netimbrată, iar în subsidiar, solicitând respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată.

În motivare, pârâtul arată că prin cererea precizatoare, reclamanta a înțeles să prezinte o serie de argumente de fapt și de drept în susținerea despăgubirilor materiale solicitate.

În ceea ce privește condițiile referitoare la producerea unui prejudiciu și la existența unui raport de cauzalitate dintre fantă și prejudiciu reiterează următoarele:

Astfel, prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată, reclamanta a solicitat despăgubiri materiale reprezentând cuantumul drepturilor salariale de care pretinde că a fost privată.

În cauză, apreciază că prin cererea precizatoare reclamanta nu a lămurit și nu a dovedit întinderea prejudiciului solicitat și nici raportul de cauzalitate dintre pretinsa faptă ilicită și prejudiciu.

Sub acest aspect, subliniază că pe toată perioada de unsprezece luni în care reclamanta susține că a fost prejudiciată, aceasta și-a exercitat funcția de procuror și a primit indemnizația de magistrat cu toate sporurile aferente.

Având în vedere că reclamanta a exercitat funcția de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău, nu se poate considera că a suferit prejudiciul invocat, atâta vreme cât a primit indemnizația de magistrat calculată în raport de vechimea în funcție/în muncă a acesteia.

Totodată, precizează că ulterior, ca urmare a anulării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 257 din 21.03.2017, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a procedat la punerea de îndată în executare a deciziei nr. #####/14.12.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește cuantumul despăgubirilor materiale solicitate, deși reclamanta se raportează la perioada cuprinsă între data de 03.02.2017 (data încetării detașării la Ministerul Justiției) și data de 14.12.2017 (data continuării detașării reclamantei la Ministerul Justiției, conform Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 787/19.12.2017), aceasta nu a depus nici prin această cerere modalitatea de calcul a pretinsului prejudiciu material suferit.

În acest context, precizează că la data de 03.02.2017, dată la care reclamanta arată că a demisionat din funcția de secretar de stat, aceasta nu mai funcționa în cadrul Ministerului Justiției, având în vedere că prin Hotărârea nr. 51/03.02.2017, Secția pentru procurori a dispus încetarea detașării sale începând tocmai cu această dată.

Practic, începând cu data de 03.02.2017, reclamanta a revenit la unitatea de parchet de la care a fost detașată, respectiv la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău.

Învederează onoratei instanțe că la data de 02.02.2017, ultima zi în care a funcționat la Ministerul Justiției, reclamanta a exercitat funcția de secretar de stat, fiind salarizată cu drepturile mai favorabile, aferente calității sale de procuror cu gradul profesional corespunzător parchetului de pe lângă curtea de apel.

Pe de altă parte, precizează că drepturile salariale stabilite prin Ordinul nr. 86/C/06.01.2017 emis de Ministerul Justiției au fost primite de reclamantă anterior numirii sale în funcția de secretar de stat, drepturi cu un cuantum mai mic decât cele stabilite prin Ordinul nr. 3994/C/28.12.2017 emis de Ministerul Justiției.

Subliniază că reclamanta nu a făcut dovada drepturilor salariale pe care le-a obținut în calitate de secretar de stat, anterior încetării detașării, iar demisia sa din această funcție și-a produs efectele începând cu data de 03.02.2017, dată la care nu mai era încadrată la această autoritate.

De asemenea, roagă să se observe că Ordinul nr. 3994/C/2H. 12.2017 emis de Ministerul Justiției atestă drepturile salariale de care reclamanta beneficia începând cu data de 14.12.2017 și nu drepturile pe care le-a obținut anterior încetării detașării, respectiv până la data de 02.02.2017.

Prin urmare, anterior încetării detașării sale la Ministerul Justiției, reclamanta a primit aceleași drepturi salariale pe care le-a calculat și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău în intervalul de unsprezece luni, când a funcționat la această unitate, astfel încât, sub acest aspect, nu se poate considera că a suferit vreun prejudiciu material.

În drept, pârâtul invocă prevederile art. 205 din Codul de procedură civilă, art. 1349 alin. (1) - (2) și art. ##### din noul Cod civil.

Reclamanta a formulat răspuns la întâmpinare, solicitând respingerea excepției netimbrării acțiunii, întrucât a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru, și înlăturarea apărărilor formulate de pârât, reiterând, în esență și în mod aplicat, în funcție de susținerile pârâtului, cele arătate prin cererea introductivă și cererea precizatoare. În cauză, în conformitate cu prevederile art. 255-258 NCP, s-a administrat proba cu înscrisurile depuse de părți la dosar, apreciindu-se proba a fi admisibilă potrivit legii și de natură a duce la soluționarea dosarului.

Prin încheierea de ședință din data de 10.07.2018, Curtea a respins excepția netimbrării acțiunii, cu motivarea acolo arătată.

Curtea de Apel București s-a constatat legal sesizată și competentă material să soluționeze prezenta cauză, date fiind prevederile art. 96 noul Cod de procedură civilă, precum și ale art.10 și art. 19 alin.2 din Legea nr.554/2004, modificată și completată.

Pe fondul cauzei, examinând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că prin Hotărârea Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) nr. 4/05.01.2017, s-a dispus detașarea în cadrul Ministerului Justiției a reclamantei ##### - ##### #####, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău, pentru o perioadă de 3 ani, începând cu data de 07.01.2017.

La adoptarea acestei hotărâri s-au avut în vedere punctul de vedere favorabil al conducerii Curții de Apel Bacău, solicitarea scrisă a Ministerului Justiției, precum și acordul scris al doamnei procuror ##### - ##### #####.

Prin adresa nr. 378/C/2017, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a adus la cunoștința Secției pentru procurori existența unei anchete în curs de derulare la Direcția Națională Anticorupție în legătură cu împrejurările elaborării proiectului de ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Codului penal și Codului de procedură penală, precum și a proiectului de lege pentru grațierea unor pedepse.

În raport de aspectele învederate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la existența unei anchete în curs a organelor de urmărire penală, ce viza și activitatea desfășurată de reclamanta ##### - ##### în cadrul Ministerului Justiției, Secția pentru procurori a apreciat că interesul general al bunei înfăptuiri a justiției reclamă necesitatea desfășurării în condiții de deplină imparțialitate a anchetei respective.

Astfel, prin Hotărârea nr. 51/03.02.2017. Secția pentru procurori a CSM a dispus încetarea detașării reclamantei în cadrul Ministerului Justiției, începând cu data de 03.02.2017.

Împotriva acestei hotărâri, reclamanta ##### - ##### a formulat contestație, care a fost respinsă prin Hotărârea Plenului CSM nr. 257/21.03.2017.

În motivarea hotărârii adoptate, Plenul CSM a reținut, în esență, că în privința instituției detașării, principiul stabilității se manifestă în acordul exprimat de procuror cu ocazia detașării, iar nu la încetarea acesteia, cu excepția cazului când este la inițiativa sa.

Împotriva acestei hotărâri, reclamanta a formulat contestație potrivit art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, ce a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub nr. #####/1/2017.

În cadrul acestei contestații reclamanta a solicitat: sesizarea Curții Constituționale a României privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, invocată în cadrul contestației; anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 257/21.03.2017 și a Hotărârii Secției pentru procurori nr. 51/03.02.2017, prin care s-a dispus încetarea detașării sale, cu consecința repunerii în situația anterioară.

Prin încheierea de ședință din 22 iunie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată de contestatoarea ##### - ##### #####, concomitent dispunând, în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 Cod procedură civilă, suspendarea soluționării contestației până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Prin Decizia nr.###/ 21.09.2017, pronunțată de Curtea Constituțională, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de ##### - ##### ##### în dosarul nr.1 ###/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, și s-a constatat că soluția legislativă care nu precizează condițiile încetării detașării judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională.

Ulterior, prin decizia nr. #####/14.12.2017, pronunțată în dosarul nr. #####/1/2017, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a admis contestația formulată de ##### - ##### ##### împotriva Hotărârii nr. 257 din 21 martie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, a anulat Hotărârea nr. 257 din 21 martie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și Hotărârea nr. 51/3.02.2017 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și a obligat intimatul la plata sumei de 3000 lei reprezentând cheltuieli de judecată către contestatoare.

În urma solicitării reclamantei de punere în executare a acestei decizii potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ coroborat cu art. 29 alin. (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, a fost adoptată Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 787/19.12.2017, prin care s-a dispus continuarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției

începând cu data de 14.12.2017.

Cu alte cuvinte, prin Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 787/19.12.2017 s-a realizat repunerea reclamantei, pentru viitor, în situația în care se afla anterior emiterii de către pârât a celor două hotărâri constatate ca fiind nelegale și anulate de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în timp ce în prezenta cauză se solicită repararea prejudiciului deja cauzat până la adoptarea hotărârii din 19.12.2017, în aplicarea principiului restitutio in integrum.

Pentru angajarea răspunderii administrativ - patrimoniale a autorității publice pârâte este necesară, în conformitate cu jurisprudența și doctrina relevante, îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții, deduse din interpretarea dispozițiilor art.1349 și art.1357 și urm. Cod civil, în corelație cu normele care configurează regimul juridic al contenciosului administrativ (în special, art.1 art. 8, art.18 și art.19 din Legea nr.554/2004): existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite constând într-un act administrativ nelegal anulat de instanță sau a unui refuz nejustificat ori a nerezolvării în termen a unei cereri, constatate ca atare de instanță, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul suferit de reclamant; prezența vinovăției, cu mențiunea că aceasta din urmă, astfel cum rezultă din articolele indicate din Legea nr.554/2004 (care prevăd că anularea actului administrativ impune repararea pagubei cauzate), se constată în cadrul acțiunii în anulare.

Prin urmare, în cauză, întrucât actele administrative emise în mod nelegal și culpabil de către pârât, în raport de care se solicită repararea prejudiciului material și moral cauzat, au fost deja anulate prin decizia nr.

#####/14.12.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, rezultă că prezenta instanță nu are posibilitatea legală să respingă pretențiile reclamantei de natură materială și morală, în privința cărora se probează existența și legătura de cauzalitate cu fapta ilicită menționată, verificările instanței fiind limitate, deci, în circumstanțele expuse, doar la aceste din urmă două condiții.

Din această perspectivă, sub un prim aspect, referitor la prejudiciul material invocat, Curtea constată că, după detașarea reclamantei în cadrul Ministerului Justiției începând cu data de 07.01.2017, potrivit Hotărârii nr. 4/2017 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin Ordinul Ministrului Justiției nr.86C /6.01.2017 s-a dispus încadrarea reclamantei în cadrul Ministerului Justiției în funcția de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor la Direcția pentru prevenirea criminalității. Potrivit OMJ nr 86C, salarizarea aferentă acestei funcții determina ca reclamanta să fie beneficiara următoarelor drepturi salariale: o indemnizație de încadrare brută lunară de 14.057 lei (corespunzătoare unei vechimi în funcție de 15-20 de ani și gradației 4); un quantum al sporului pentru condiții grele de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de 2.109 lei; un quantum al sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului pentru asigurarea confidențialității de 1.972 lei.

Pe de altă parte, potrivit ordinului nr 191/11.01.2017 al procurorului general, drepturile salariale specifice funcției de procuror cu grad profesional de parchet de pe lângă curte de apel au fost stabilite în quantum de 12.577 lei (indemnizație de încadrare lunară), la care se adaugă un quantum de 1.764 lei pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului pentru asigurarea confidențialității și 1.887 lei reprezentând sporul pentru condiții grele de muncă grele, vătămătoare sau periculoase.

Prin urmare, în raport de aceste împrejurări, se evidențiază diferența de venituri salariale între cele aferente funcției de execuție din cadrul Ministerului Justiției și cele specifice gradului profesional, diferența ce rezulta din dispozițiile art. 58 alin 3 din Legea ##### și din împrejurarea că încadrarea s-a făcut conform nivelului maxim de salarizare în Ministerul Justiției, respectiv aferent gradului de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prezintă relevanță și faptul că, în data de 3.02.2017, reclamanta a demisionat din funcția de secretar de stat, urmarea firească a acestui act unilateral de voință fiind, din punct de vedere juridic, revenirea în funcția de execuție ocupată anterior în cadrul Ministerului Justiției, respectiv cea de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor în Direcția pentru prevenirea criminalității, cu drepturile salariale aferente acestei funcții, anterior menționate.

Însă, în concret, revenirea în aceasta funcție cu toate consecințele juridice, inclusiv de natura salarială, nu a fost posibilă, urmare a încetării nelegale a detașării de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, survenită în data de 3.02.2017, ale cărei efecte juridice au operat de îndată. Astfel, în intervalul 3.02.2017-13.12.2017, inclusiv (echivalentul a 10 luni și 11 zile), reclamanta a fost privată, din culpa exclusivă a pârâtului, de plata drepturilor salariale ce decurgeau din statutul de magistrat detașat la Ministerul Justiției.

De altfel, din documentele atașate cererii de chemare în judecată, respectiv OMJ nr. 3994/C din 28 Decembrie 2017, reiese clar că reîncadrarea în urma anulării actelor administrative constând în Hotărârea nr. 257 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și a Hotărârii nr. 51/03.02.2017 a Secției pentru procurori s-a făcut pe

aceeași funcție de execuție din cadrul Direcției de prevenire a criminalității, cu drepturile salariale compuse din următoarele: - o indemnizație de încadrare brută lunară de 16.400 lei; - un quantum de 2.302 lei pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropshică și al sporului de confidențialitate și un quantum de 2.460 lei al sporului pentru condiții deosebite de muncă.

În concluzie, luând în considerare aceste aspecte, rezultă cu claritate legătura de cauzalitate existentă între actele emise cu încălcarea dispozițiilor legale de către pârât și prejudiciul material suferit de reclamantă.

Totodată, în mod evident, prejudiciul material cauzat reclamantei este reprezentat de diferența între drepturile salariale de care reclamanta ar fi beneficiat în situația în care nu s-ar fi dispus în mod nelegal încetarea detașării de către pârât, după eliberarea din funcția de secretar de stat în cadrul Ministerului Justiției, la cererea reclamantei, și drepturile salariale obținute în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău. Întrucât reclamanta a solicitat, prin acțiunea precizată, o sumă fixă cu titlu de despăgubiri materiale, respectiv 24.518 lei, având în vedere principiul disponibilității, Curtea va proceda la stabilirea/calcularea despăgubirii în raport de actele dosarului, sens în care constată că singurele acte utile/aplicabile în perioada de referință (3.02.2017-13.12.2017, inclusiv, echivalentul a 10 luni și 11 zile), sunt ordinul nr 191/11.01.2017 al procurorului general al Parchetului de pe lângă ÎCCJ (care prevede pentru reclamantă: o indemnizație de încadrare brută lunară de 12.577 lei, la care se adaugă un quantum de 1.764 lei pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropshică și al sporului pentru asigurarea confidențialității și 1.887 lei reprezentând sporul pentru condiții grele de muncă grele, vătămătoare sau periculoase) și Ordinul Ministrului Justiției nr.86C /6.01.2017 (care prevede pentru reclamantă: o indemnizație de încadrare brută lunară de 14.057; un quantum al sporului pentru condiții grele de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de 2.109 lei; un quantum al sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și al sporului pentru asigurarea confidențialității de 1.972 lei), rezultând o diferență de 1910 lei, valoare brută, pentru fiecare lună din perioada de referință. Înmulțind diferența rezultată cu cele 10 luni și 11 zile ale perioadei în discuție, Curtea stabilește quantumul despăgubirilor materiale la valoarea sumei nete aferente sumei brute de 19.777,74 lei, fiind evident că prejudiciul material efectiv produs în patrimoniul reclamantei este valoarea netă a sumei calculate, iar nu cea brută, care include și impozite, contribuții etc.

Sub un al doilea aspect, în privința prejudiciului moral, Curtea are în vedere că în materia daunelor morale, dată fiind natura prejudiciului care le generează, practica judiciară și literatura de specialitate au subliniat că nu există criterii precise pentru cuantificarea lor, respectiv că problema stabilirii despăgubirilor morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale (cum ar fi demnitatea, onoarea), ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează, supusă puterii de apreciere a instanțelor de judecată.

Deși stabilirea quantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să ia în considerare o serie de criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, intensitatea suferinței, modalitatea în care persoana a perceput efectele vătămătoare și respectiv, influențarea vieții acesteia în urma producerii evenimentului, sumele de bani solicitate în cauză putând oferi satisfacții compensatorii de natură a îi alina suferințele reținute.

Pe de altă parte, chiar dacă sumele ce pot fi acordate în asemenea cazuri nu înlătură suferința pricinuită, trebuie avut în vedere la stabilirea quantumului despăgubirilor, că finalitatea compensatorie a acestora nu se poate atinge nici prin acordarea unor sume de bani excesive comparativ cu condițiile de viață ale victimelor și cu nivelul de trai existent în acest stat, astfel încât „reparația” bănească să nu conducă la o îmbogățire fără just temei a beneficiarilor.

Aceasta cu atât mai mult cu cât astfel cum s-a enunțat, principiul reparării prejudiciului implicând luarea unor măsuri care să aibă ca scop înlăturarea consecințelor negative ale faptei ilicite, oferirea unei compensații sau satisfacții victimei se poate concretiza, în anumite circumstanțe, fie și numai în acordarea unei reparații nepecuniare, care, în cazuri justificate temeinic/obiectiv, poate consta doar în admiterea acțiunii, fie în acordarea de reparație pecuniară care dublează daunele morale atribuite.

În acest context, Curtea observă că, în mod categoric, situația din prezenta cauză diferă în mod esențial de cea a cauzelor notorii în care s-au anulat acte administrative de modificare/încetare a raporturilor de serviciu ale funcționarilor/inaltilor funcționari publici sau chiar ale demnitarilor, emise în baza unor acte normative cu putere de lege, de reorganizare a unor instituții/autorități publice, declarate neconstituționale, când s-a apreciat, ca regulă, că admiterea acțiunilor este o reparație suficientă pentru prejudiciile morale suferite ca urmare a emiterii actelor administrative nelegale. Aceasta, deoarece în aceste din urmă cazuri, actele administrative anulate fuseseră emise ca simple acte de executare ale unor acte normative ce conțineau prescripții general obligatorii cu

caracter impersonal, fără nici o conotație negativă în privința destinatarilor lor.

Or, nu aceasta este situația în prezenta cauză, având în vedere că încetarea detașării reclamantei la Ministerul Justiției, de către pârât la solicitarea procurorului general, într-un context tensionat, când se derula și o anchetă a Direcției Naționale Anticorupție, având ca obiect împrejurările elaborării proiectului de ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, precum și a proiectului de lege pentru grațierea unor pedepse, dispusă, în mod nelegal, prin hotărârile anulate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, a produs un puternic impact mediatic și a determinat lezarea imaginii și reputației profesionale ale acesteia.

Deși pârâtul a încercat să promoveze o justificare echilibrată a măsurii încetării detașării reclamantei la Ministerul Justiției, prin susținerea necesității derulării în condiții de imparțialitate a cauzei instrumentate de către Direcția Națională Anticorupție, totuși, prin declarațiile publice asumate atât de către pârât, cât și de unii membri din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, inclusiv membri de drept, s-a realizat o discreditare evidentă a reclamantei. Aceasta, în condițiile în care, cum corect susține și reclamanta, există și obligația de rezervă care ține de esența conduitei profesionale a unui magistrat, astfel precum este statuat și în cadrul Deciziei Curții Constituționale a României nr. 63/2017, în conformitate cu care „(...) în sarcina magistraților subzistă obligația de rezervă, care exprimă o sinteză a principiilor generale ale deontologiei profesiei (independență, imparțialitate, integritate)”.

Curtea constată că, în susținerea impactului mediatic produs de afirmațiile asumate în spațiul public, reclamanta invocă în mod pertinent următoarele declarații sau titluri apărute în mass media: - "Decizia este benefică. Este mai bine nu numai pentru cursul anchetei, pentru imparțialitatea ei, dar și pentru Ministerul Justiției și pentru cei doi procurori să fie acasă în Ministerul Public" (Știrile Pro TV) - ##### #####, procurorul general al României; - „(...)Ancheta este în curs și din motive de imparțialitate ar trebui ca procurorii Ministerului Public să fie acasă, să fie la dispoziția Ministerului Public și nu în alte zone. Ancheta este foarte clară. Trebuie să se bazeze pe principiul imparțialității. Nimeni nu trebuie să creeze măcar impresia că cineva ar influența, s-ar afla acolo unde n-ar trebui să fie pe parcursul acestei anchete" (<https://www.bzi.ro/augustin-lazar-declaratii-de-ultima-ora-despre-procurorii-haineala-si-sima-ar-trebuie-sa-fie-acasa-591679>); - secretarii de stat de la Ministerul Justiției, retrași de CSM. #####-##### și #####/#####, la Parchetul General - Știrile PRO TV, <http://stirileprotv.ro/stiri/actualitate/oana-schmidt-haineala-secretar-de-stat-la-justitie-a-demisionat-ancheta-dna-in-legatură-cu-modificarea-codurilor-penale.html>; - CSM a decis încetarea detașării la Ministerul Justiției a procurorilor #####-##### și #####/##### / ##### a demisionat din funcția de secretar de stat - surse - <http://www.hotnews.ro/stiri-esential#####oana-schmidt-haineala-demisionatdin-functia-secretar-stat-ministerul-iustitiei-surse.htm>; - procurorii #####-##### și #####/##### pleacă de la Ministerul Justiției. CSM a decis încetarea detașării lor - <https://www.libertatea.ro/stiri/oana-schmidt-haineala-si-lui-constantin-sima-pleaca-de-la-ministerul-iustitiei-1732495>.

Indubitabil, demnitatea și onoarea sunt atribute ale personalității umane iar ocrotirea lor față de caracterul fundamental al acestor drepturi trebuie să fie efectivă, altfel ar deveni simple drepturi iluzorii, care nu ar putea fi valorificate de către titularii drepturilor. Asigurarea dreptului la carieră, ca element component al principiului legal garantat al magistratului procuror privind stabilitatea, precum și respectarea dreptului la onoare, demnitate și reputație profesională au fost încălcate în mod substanțial prin actele nelegale emise de către pârât.

Din această perspectivă trebuie avut în vedere și rolul Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum este stabilit de prevederile art. 134 din Constituție, acela de garant al independenței justiției. Pornind de la acest rol constituțional, pârâtul avea obligația de a analiza exigent situația sesizată de către Procurorul General de pe lângă Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție, privind încetarea detașării reclamantei.

În acest sens, reclamanta susține întemeiat că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii era obligat să efectueze o analiză temeinică și exigentă a Hotărârii Secției pentru procurori prin raportare efectivă la Deciziile pronunțate de către Curtea Constituțională a României, respectiv la Decizia nr. ##/08.02.2017 referitoare la cererile de soluționare a conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritatea executivă - Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare - Parlamentul României, pe de altă parte, precum și dintre autoritatea executivă - Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea judecătorească - Consiliul Superior al Magistraturii, pe de altă parte, cereri formulate de președintele Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv de Președintele României, și la Decizia nr. ##/27.02.2017 referitoare la cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Guvernul României și Ministerul Public — PÎCCJ — DNA, cerere formulată de președintele Senatului (Anexa nr. 11), și să dispună în consecință, revocarea Hotărârii Secției pentru motive de nelegalitate.

În concluzie, încetarea nelegală a detașării reclamantei a determinat afectarea unui ansamblu de drepturi garantate legal și constituțional, determinând perceperea reclamantei într-o imagine negativă, precum și o desconsiderare a pregătirii și experienței reclamantei.

La determinarea prejudiciului moral cauzat reclamantei trebuie luate în considerare aspecte precum: durata în care actele nelegale și-au produs efectele, consecințele negative suferite de către reclamantă, atât la nivel profesional, dar și personal, importanța cu care au fost percepute consecințele negative suferite de către reclamantă, cu atât mai mult cu cât a fost determinată o lezare a drepturilor garantate procurorului inclusiv la nivelul legii fundamentale.

Prin urmare, având în vedere reperatele de referință expuse în materie de reparare a prejudiciului moral, dar și cele specifice cauzei, Curtea apreciază că o reparare echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă presupune acordarea unei sume evaluate la 10.000 (zece mii) lei.

Pentru ansamblul considerentelor evocate anterior, Curtea, în temeiul prevederilor art.1349 Cod civil și art.19 din Legea nr.554/2004, va admite în parte acțiunea și va obliga pârâtul la plata către reclamantă a sumei nete aferente sumei brute de 19.777,74 lei reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul material suferit și a sumei de 10.000 (zece mii) lei reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit.

Totodată, va obliga pârâtul către reclamantă la plata sumei de 5.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxa judiciară de timbru și onorariu avocat aferente părții din acțiune admisă, onorariul de avocat fiind și redus în mod corespunzător, în concordanță cu complexitatea concretă a cauzei și activitatea desfășurată de avocat, conform art. 451-453 C.pr.civ.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta ##### SCHMITD #####, cu domiciliul procesual ales în București, Bd. ##### nr. 79, ##### #, ##### #, ##### #, ##### #, sector 1 în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, cu sediul în București, Calea Plevnei nr. 141 B, sector 6. Obligă pârâtul la plata către reclamantă a sumei nete aferente sumei brute de 19.777,74 lei reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul material suferit și a sumei de 10.000 (zece mii) lei reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit.

Obligă pârâtul către reclamantă la plata sumei de 5.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxa judiciară de timbru și onorariu avocat aferente părții din acțiune admisă, onorariul de avocat fiind și redus în mod corespunzător, conform art. 451-453 C.pr.civ.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Recursul se poate depune la Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțarea se face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă.

PREȘEDINTE
#####

GREFIER
–

Red./Tehnored./H.V./2+2 ex.

Com. 2 ex.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO